

Чему се Србија нада када се нада подели Косова?

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 28 јун 2010 15:51

Шта Србија заправо жели да каже када каже да је подела Косова фер, знајући да „фер“ не живи у свету политике и поготово не у свету оних који цртају границе? Шта уопште значи то „фер“ када сте се помирили да оних фамозних 15 посто територије више није део ваше државе и сада се залажете да вам од тих 15 оставе макар оних 7 где живи углавном само српско становништво, али где не живи целокупно српско становништво на Косову, него неких 3 посто?

Опет, уколико се Србија не би залагала (или се макар претварала да се залаже) за поделу Косова и то такву поделу где од отетих 15 добијате 7 посто, што представља укупно 1,05 посто целокупне територије Републике Србије рачунајући Косово, то би значило да је та држава сасвим дигла руке од свог народа на том месту, да се помирила и признала пораз, да не жели више никакве обавезе према историји у којој ће постојати и тај податак – да смо изгубили Косово и да нисмо покушали да извучемо макар тих 1,05 посто за које се тренутно залаже (или се прави да се залаже) наша држава.

Наравно, о том залагању не причају сви. И не причају експлицитно. Напротив, изјаве о томе како „никаква прича о подели не долази у обзир“ једнако су честе као и оне где се, што је еуфемизам, помиње да „не може једна страна да изгуби све, а друга да добије све“. То је, дакле, прича о подели која долази са највиших места у Србији.

Нада у поделу Косова може да изгледа и као психологија слабијег.

Зашто психологија слабијег? Зато што је слабији онај који каже „не може једна страна да добије све а друга да изгуби све“ (мислећи при томе на себе, када говори о страни која је „изгубила све“) и зато што је слабији онај који каже „југ Косова је де факто албански или чији год да је – није српски, а север је српски и ми бисмо сада да признамо албанско Косово јужно од Ибра уколико ће нам неко препознати наше, северно, српско, које није јужно од Ибра“.

Али, де факто, Косово јесте подељено.

Чему се Србија нада када се нада подели Косова?

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 28 јун 2010 15:51

Србија је током прошле и претпрошле године из српских средина јужно од Ибра повукла на првом месту и најважнијем новац, затим универзитет (што је такође новац), а са универзитетом и све оне који су макар због студија или посла, на универзитету остајали на Косову. Што је опет – новац. Јужно од Ибра живи највећи број Срба са Косова, али тамо нема Србије. Нема ничега. У српским срединама на косову, јужно од Ибра, живе људи који су се, много пре него је Србија почела да прича о подели, припремили на њу. Припремили су се да нису део Србије.

Имају дупла документа, често чланови једне породице раде на оба места, односно ако супруга ради (на пример) у некаквом косовском министарству где попуњава број упосленика српске националности углавном не радећи ништа, супруг (на пример) ради у српском МУП-у који не постоји, али и даље одваја нека средства за плате својих припадника јужно од Ибра. Ни он не ради ништа. То је први и најснажнији утисак који човек стекне јужно од Ибра. Осим запослених у здравству и оних који раде у приватним радњицама – народ ништа не ради. Запослен, незапослен – свеједно. Радна места су фиктивна, чак и онда када се форме ради одлази на некакав посао. Све је фиктивно.

Северно од Ибра људи, такође, не раде као у „нормалним околностима“. Али, тамо постоје и ти факултети, и тај суд и они који су запослени у КПС-у а српске су националности – како тако раде свој посао. Северно од Ибра већи је број (иако је тамо само 3 посто Срба са Косова) факултетски образованих људи, већ број писмених (функционално писмених, на Косову је то реткост) на северу Косова, без обзира на сву ненормалност околности у којима се живи, постоји неки живот који би могао да личи на живот по мањим местима у осталим деловима Србије.

Северно од Ибра незамисливо је да на улици сретнете полицајца албанске националности, као што је незамисливо саопштити грађанима севера да било шта (осим робе коју купују за своје потребе или потребе трговине) плаћају косовским Албанцима. Грубо речено, да се вратим на почетак приче, север Косова јесте српски док је југ Косова заиста албански, међународне заједнице, ниских чиновника какве на Косово шаљу државе које су признале независност ове „државе“, свачији је – и најмање је српски.

И све мање ће бити српски. То је де факто тако.

Де јуре, Косово је и даље део Србије. Док год се неко не договори да смо пристали на

Чему се Србија нада када се нада подели Косова?

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 28 јун 2010 15:51

промену граница. Од тог тренутка, уколико до поделе уопште и дође, а све изгледа као да неће, оних 7 од 15 посто а 1,05 посто Републике Србије – биће Србија. Остатак неће бити ништа. Косово (још увек) није држава, тако да то парченце Србије неће бити ни Косово. Велика Албанија сан је који неће у скорије време бити досађан (ако икада и буде) и тих 93 посто од наших 15 посто са оно мало Срба који живе тамо, полако излазећи из својих резервата, које смо називали енклавама, остаће ту још неко време. Срби јужно од Ибра излазе из својих резервата у два смера. Једни ка Приштини, све чешће тражећи посао у косовској државној служби (јер их у приватну још увек готово ниједан косовски Албанац неће примити), а други ка матици Србији. Тамо купују некретнине, понеки дипломе а велики број и радна места.

Ова ситуација можда Србији највише и одговара. Када на југу Косова не буде Срба, неће бити ни проблема, неће постојати ниједна препрека да се отворено, да не кажем ружну реч транспарентно, распреда о подели Косова која је све само није фер. Бар не по Србију, као целовиту државу. И не за Србију као државу чији је југ насељен Албанцима којима би оваква промена граница послужила као добар знак да започну свако мало најављивану расправу о „источном Косову“ – или оном потезу Коридора 10 који се зове Бујановац–Медвеђа–Прешево. Можда је на то мислио бивши премијер Косова кога је Хаг прогласио невиним пошто су сви сведоци његових злочина волшебном нетрагом нестали, Рамуш Харадинај, када је рекао да „од поделе нема ништа“ и мало важније „да Албанци на југу Србије треба да учествују у систему државе у којој живе“. Уколико не дође до поделе, наравно.